

ויזרע יצחק

שנה יב'

פרשת "אחרי מות-קדושים"
הפטרה: "ויהי דבר"
ח' אייר תש"ף

יוצא לאור ע"י מדרשת
"ויזרע יצחק"

ע"ש יצחק בן חמו בר אסתר ז"ל

זמני השבת	כ"ב	ת"א	חיפה
כניסה	18:40	18:59	18:51
יציאה	19:58	20:02	20:03
ר"ת	20:43	20:42	20:43

הגיגים לפרשת השבוע

"דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל" (ויקרא י"ב ב)

באופן חריג הכתוב מפרט שדבר ה' הוא אל הכהנים, אהרן ובניו, ואל בני ישראל ונשאלת השאלה, מדוע לא כלל אותם הכתוב ביחד? מתרץ הרמב"ן שכוונת הפרשה היא להזהיר את העם שיש להקריב כל הקרבנות באהל מועד הרי שיש בפרשה שתי אזהרות שונות. אזהרה לכהנים, שהם אלו שמקריבים את הקרבן, שיזהרו ולא יקריבו את הקרבן מחוץ לאוהל מועד, ומצד שני מזהיר הכתוב גם את בני ישראל, אלו המביאים את הקרבן, שיביאו אותם לאוהל מועד ולא יקריבו אותם בעצמם מחוץ לאוהל מועד. לכן פונה הכתוב באופן נפרד לכהנים ולבני ישראל. וזאת לפי מה שאמרו חז"ל (חולין טז): "שאסר בשר תאוה לישראל במדבר, ולא יאכלו רק שלמים שיעשו על מזבח ה'", כלומר בזמן שהיו בני ישראל במדבר, מי שהיה מעוניין לאכול בשר היה חייב לעשות זאת דרך הקרבת קרבן שלמים. ולכן אומר הכתוב שכל מי שישחט משלש מיני הבהמות שמהן מביאים את הקרבנות, שהם שור וכשב ועז, שיביאו אותם אל פתח אוהל מועד, ויזבחו אותם לשם שלמים, כך יקריבו את החלב והדם על מזבח ה', ואז יוכלו לאכול את הבשר כמשפט אבל אם ישחטו אותם במקום אחר יהיו חייבים כרת.

"ואשיה אל אוזנתה לא תקוץ לצרור" (ויקרא יז' יז)
"לצרור, לשון צרה לעשות את זו צרה לזו" (רש"י)

לפי ה"ספורנו" הכתוב מדגיש כאן, באיסור לקיחת "אשה אל אחותה" שטעם האיסור הוא "לצרור", שלא תהיה אישה "צרה" של אחותה, אבל לולא הטעם הזה לא היה הכתוב אוסר לשאת את אחות האשה, מאחר שהיא אינה יוצאת ירך האשה, והאשה עצמה היא מותרת, רק שאסר אותה הכתוב כדי שלא תהיינה צרות זו לזו, והראיה היא שבניגוד לשאר איסורי העריות שתקפים גם לאחר מיתה, האיסור "אשה אל אחותה" תקף רק בחיי האחות, אבל לאחר מותה מותר לשאת את אחותה.

"שילש עינים יהיה לכם ערלים" (ויקרא יט' כג)

ה"כלי יקר" מסביר שטעם המצוה הזו, העורלה, הוא כדי לעשות "זכר למעשה בראשית" כי לפי חז"ל כל הנבראים נבראו ביום הראשון, וכל אחד הוצב במקומו ביום שבו אמר הקב"ה, גם כל צמחי האדמה היו מכוסים עד היום השלישי, ואף על פי שהם צמחו ביום השלישי, בכל אופן לא היה ניתן לראותם כיון שהמאורות נתלו במקומם רק ביום הרביעי, כי בכוח המאורות מבשלים כל הפירות וכולם תלויים בשמש והירח כמו שכתוב: "ממגד תבואת שמש וממגד גרש ירחים" (דברים לג' יד). יוצא שצמחי האדמה היו מכוסים ובלתי נראים לאכילה עד יום רביעי, לכן ציוה הכתוב לעשות "זכר למעשה בראשית" שיהיו הפירות מכוסים ואטומים שלש שנים, כי "ערלה" ענינה כסוי ואטימה. וביום הרביעי, אף על פי שנגמר בישולם, מכל מקום לא היו עדיין בעולם בעל החיים, ולא היה שום פה לאכלם, וכאילו לא היו במציאות גם ביום הרביעי אלא להודות ולהלל לבורא אשר בראם, ולזכר נאמר ש"בשנה הרביעית יהיה כל פריו קודש הלולים לה'". וזכר ליום החמישי, שבו נבראו קצת מבעלי החיים שהיו צריכים לאכול מהצמחים, נאמר "ובשנה החמישית תאכלו את פריו". לא נאמר "כל פריו" כפי שנאמר "ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קודש הלולים", להורות שלא יאכל האדם את כל פריו, אלא יתן גם לעני ולגור.

"נר ה' נשמת אדם" העלון מוקדש לעילוי נשמת כל מתי ישראל ובכללם:

הרה"ג אליהו דרעי זצ"ל בן סוליקה נלב"ע כג' אייר תשע"ז

פרלה לוטאט בת סימונה ז"ל נלב"ע כב' מרחשון תש"ף

תנצב"ה

מעוניין לקבל את העלון ישירות לתיבת הדוא"ל שלך? שלח מייל לכתובת: Yossef.Benhamo@gmail.com

העלון מיוסד לעילוי נשמת:

חביבה חיה בנימין בת גורג'יה ז"ל

יצחק בנימין בר שורין ז"ל

יצחק בן חמו בר אסתר ז"ל

נלב"ע יא' ניסן תשס"ז

נלב"ע יג' אדר ב' תשל"ג

נלב"ע יג' אדר ב' תשס"ה

תנצב"ה

